

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, Sitzungsort Utrecht
(Nederlandene) den 5. december 2017 — Sumanan Vethanayagam, Sobitha Sumanan og Kamalaranee
Vethanayagam mod Minister van Buitenlandse Zaken**

(Sag C-680/17)

(2018/C 063/12)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag, Sitzungsort Utrecht

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Sumanan Vethanayagam, Sobitha Sumanan og Kamalaranee Vethanayagam

Sagsøgt: Minister van Buitenlandse Zaken

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er visumkodeksens artikel 32, stk. 3⁽¹⁾, til hinder for, at en referenceperson som den pågældende med hensyn til sagsøgernes visumansøgning i eget navn har en klage- og søgsmålsmulighed over for afslaget på visum?
- 2) Skal repræsentationen, således som den er reguleret i visumkodeksens artikel 8, stk. 4, forstås således, at ansvaret (også) forbliver hos den repræsenterede stat, eller overdrages ansvaret fuldstændigt til den repræsenterende stat således, at den repræsenterede stat ikke længere selv har kompetence?
- 3) Såfremt begge de repræsentationsformer, der omhandles under II, er mulige efter visumkodeksens artikel 8, stk. 4, litra d), hvilken medlemsstat skal da anses for at have truffet den endelige afgørelse som omhandlet i visumkodeksens artikel 32, stk. 3?
- 4) Er en fortolkning af visumkodeksens artikel 8, stk. 4, og artikel 32, stk. 3, hvorefter visumansøgere kun kan anfægte et afslag på deres ansøgninger ved en forvaltningsmyndighed eller ved en ret i den repræsenterende stat og ikke i den stat, som der er søgt om visum til, i overensstemmelse med adgangen til effektive retsmidler i chartrets artikel 47's forstand? Har det betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, at den foreskrevne procedure sikrer, at ansøgeren har ret til at blive hørt, at han har ret til en sagsbehandling på et af medlemsstaternes sprog, at størrelsen af forvaltningsafgifter og retsgebyrer for klage- og søgsmålsprocedurer ikke er uforholdsmæssige for ansøgeren, og at der er mulighed for betalt retshjælp? Har det, henset til statens skønsmargen i visumsager, betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, om en schweizisk ret har en sådan viden om den nederlandske situation, at den kan sikre adgangen til effektive retsmidler?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13.7.2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT 2009, L 243, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg
(Luxembourg) den 11. december 2017 — Pillar Securitisation Sàrl mod Hildur Arnadóttir**

(Sag C-694/17)

(2018/C 063/13)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Pillar Securitisation Sàrl

Sagsøgt: Hildur Arnadóttir

Præjudicielt spørgsmål

Kan en person, der har indgået en kreditaftale, som henset til det samlede kreditbeløb ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF⁽¹⁾, af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, anses for »forbruger« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 15 i Luganokonventionen af 30. oktober 2007 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, i mangel af nationale bestemmelser til gennemførelse af bestemmelserne i nævnte direktiv på områder, som ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde, med den begrundelse, at aftalen er indgået med et formål, som ikke vedrører vedkommendes erhvervsmæssige virksomhed?

⁽¹⁾ EUT L 133, s. 66.

**Appel iværksat den 3. januar 2018 af Den Helleniske Republik til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Syvende Afdeling) den 25. oktober 2017 i sag T-26/16, Den Helleniske Republik mod Europa-**

Kommissionen

(Sag C-6/18 P)

(2018/C 063/14)

Processprog: græsk

Parter

Appellant: Den Helleniske Republik (ved G. Kanellopoulos, I. Pachi og A. Vasilopoulou)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen antages til realitetsbehandling, og den appellerede dom afsagt af Retten den 25. oktober 2017 i sag T-26/16 ophæves, for så vidt som Kommissionen blev frifundet, Den Helleniske Republiks søgsmål af 22. januar 2016 tiltrædes, Europa-Kommissionens afgørelse 2015/2098 af 13. november 2015⁽¹⁾ annulleres, for så vidt som Den Helleniske Republik efter kontrollerne IR/2009/004/GR og IR/2009/0017/GR blev pålagt engangs- og faste finansielle korrektioner — som følge af forsinkelse af tilbagesøgningsproceduren, idet Den Helleniske Republik ikke havde fremlagt oplysninger, og generelt som følge af mangler ved gældsforvaltningsprocedurerne — på i alt 11 534 827,97 EUR.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat to anbringender.

Det første anbringende om den del af Kommissionens afgørelse, hvorved Den Helleniske Republik blev pålagt en fast finansiell korrektion, vedrører Rettens urigtige fortolkning og anvendelse af artikel 31, 32 og 33 i forordning nr. 1290/2005⁽²⁾, en retlig fejl hvad angår anvendelsen af retningslinjerne i Kommissionens dokument 5330/1997 for pålæggelse af faste korrektioner under de i artikel 32, stk. 4, i forordning nr. 1290/2005 omhandlede tilfælde, en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet samt en utilstrækkelig begrundelse af den appellerede dom.